

Yalnız taş duvar olmaz

Tut Pekmezi

Tutlular Yardımlaşma Derneği / İsviçre
Mayıs 2004 Sayı 19

Değerli Okuyucu,

Tut Pekmezi'nin on dokuzuncu sayısı ile yine ellerinizdeyiz. Bu sayımızı da dolu dolu hazırlamaya gayret ettik.

* * *

Tut Pekmezi'nin bu sayısında, Tutlular Yardımlaşma Derneği'nin lokalinin açılışı ve yine derneğin düzenlediği pikniğe ilişkin iki duyuru bulacaksınız

* * *

Birkaç sayıdan beri yayımladığımız **Yoğurtçu Kardeşler**'in reklamına benzer bir reklam da bu kez, **Erkan Yılmaz**'dan geldi.

Hem Yoğurtçu Kardeşler hem de Erkan Yılmaz, derneğe parasal destek sağlamak için reklam veriyorlar. Kendilerine bu örnek tutumlarından dolayı teşekkür ediyoruz.

* * *

Mehmet Yılmaz, yine fıkralar derleyerek **Güldüşün** sayfasının oluşmasını sağladı. Umarız, fıkraları okudukça hem güler, hem de çeşitli fıkralar derleyerek Tut Pekmezi'ne gönderirsiniz.

* * *

Tut Pekmezi'nin bu sayısına uzunca bir aradan sonra, **Nevzat Kızgın** Ankara'dan bir yazı gönderdi.

Nevzat Kızgın, çocukluğuna ilişkin kimi anıları bir öykü tadında anlatıyor. Bazı okuyucularımız, bir çırpıda okuyacakları o anıların içinde kendilerini de göreceklerdir.

Dileyelim ki, Nevzat Kızgın'ın bu, anı-öykü yazısı başka hemşerilerimize de örnek olur ve yazma konusunda cesaret verir.

Nevzat Kızgın'a bu güzel yazısı için teşekkür ediyor ve başka yazılarını da bekliyoruz.

* * *

Mehmet Karakuş, 28 Mart 2004' te yapılan yerel seçimlerin Tut ayağına ilişkin yazdıklarıyla kimi saptama ve önerilerde bulunuyor.

Umarız ki, ilgililerce dikkate alınır ve yararı olur.

* * *

Tut Pekmezi'nin bundan sonraki sayısı **sonbaharda** yayımlanacaktır. Kuşkusuz bu da sizlerin çabası ile olabilecektir.

Çeşitli konu ve türdeki yazılarla Tut Pekmezi'ni destekleyeceğinizi ve zenginleştireceğinizi umuyoruz.

* * *

Dut pekmezi gibi şirin ve sağlıklı günler geçirmenizi diliyoruz.

Tut Pekmezi

Tutlular Yardımlaşma Derneği
Postfach 570 / 8952 Schlieren / İsviçre

Duyuru

İsviçre’de yaşayan Tutluların ikinci adresi
Tutlular Yardımlaşma Derneği

Lokali

açıldı

Bütün hemşerilerimizi ve dostlarımızı bekliyoruz

Dernek lokali
TYD’nin yönetim kurulu üyeleri de olan
Ali Gündoğdu ve Mahmut Savıcı
tarafından çalıştırılıyor

ve

Lokalde her türlü içecek ve çeşitli yemekler
uygun bir fiyatla sunuluyor

Futbol maçlarının zevkle izlenebilmesi için
kocaman bir televizyon ve **digi türk** yayını
bulunuyor

Açılış gün ve saatleri: Cuma 17.00 – 24.00
Cumartesi 12.00 – 24.00
Pazar 13.00 – 24.00

Adres: Friedastr. 9 / 8952 Schlieren

Yokarı Çarşı

Uzun süredir görmediğim bir arkadaşım, "artık yaşılanıyoruz, senin alınıdaki çizgiler de ortaya çıkmış" derken, eliyle de alnımı işaret ediyordu. Yaşlandığımız doğrudu, çünkü yolun yarısını çoktan geçmiştik. Ama şimdi ortaya çıkan bu kırışıkları ben taa çocukluğumda fark etmiştim. O zamanlar çıraklığımın ilk yıllarıydı.

Okula başladıktan sonra öğrenmiştim çarşının yolunu ve paranın ne işe yaradığını. Bazen bir makara iplik için üç-dört kez gittiğim olurdu çarşıya. İsyan ederdim artık gitmem diye, ama elime tutuşturulan elli kuruş ya da bir lira beni hemen vazgeçirirdi bu kararından. Neler almazdım ki bu paralarla, **gofret, leblebi, lokum, sakız, çarşı ekmeği...** Şekerleme aldığım zaman büyüklerim, "o ne ki de onu aldın, bir ekmeğ alaydın da karını doyuraydın" deseiler de, ben yine bildiğimden şaşmazdım.

O zamanlar dükkanların hemen hepsi Yokarı Çarşı'daydı. Bir arabanın geçebileceği genişlikte, çok kullanılmaktan betonlaşmış toprak bir yol üzerinde, birbirine yapışık olmasalar sanki yıkılacakmış gibi duran, tek kathi, tahta zeminli, taş ya da topraktan duvarlarıyla toprak damlı dükkanlar yukardan, Çatalpınar'dan başlayıp aşağıya, Budoğ'un kahvesine kadar uzanırdı. Dükkanların önünde asma kilittli tahta ya da çinkodan yapılmış darabalar vardı. Çinko darabaların¹ açılıp kapanırken çıkardığı gök gürtlütüsünü andıran sesleri köyün en ücra köşesinden duyulurdu. Kışın durmadan yağan karların kürünmesiyle² dükkanların önünde oluşan ve bir adam boyunu geçen kar kümeleriyle soğuktan

daha az etkilenmek için yarım açılmış darabalar, çarşıya terkedilmişlik görüntüsü verirdi.

Bahar yağmurları ve karların erimesiyle birlikte çarşığı loğ³ ve tokaç sesleri kaplardı. Toprak damların akmaması için verilen bu mücadele bahar yağmurları bitene kadar sürerdi. Yazla birlikte çarşı da şenlenir, loğ ve tokaç seslerinin yerini, özellikle Cuma günleri çevre köylerden gelen köylülerin at ve eşeklerinin nal sesleri ile pazarlık yapan insanların uğultuları alırdı. Dükkanlardaki mallar sergilenmek üzere dışarı çıkartılır, zaten dar olan yol böylece daha da daralırdı. Bu kalabalık içinde bir kadın göremezdiniz, onlar ancak gelin olurken buradan at sırtında geçerler ve bir daha da uğramazlardı. Belki uğramak isterlerdi ama...

Kavurucu yaz sıcaklarından korunmak için çarşının alt ve üst girişinde bulunan kahvelerin önündeki büyük asamalardan damdan dama uzatılan kavak ağaçlarıyla hayma⁴ yapılırdı. Asma yapraklarının kapatamadığı yerler ise çınar dallarıyla bestenirdi. Bu haymalar koyu ve serin gölgeleriyle çarşıya, ilk girişte bir tünelden geçiliyormuş hissi verilerdi.

Çarşının üst girişinde belediyenin gappeni⁵ vardı. Çarşıya gelen bütün ürünler önce burada tartı işlemi görür, ondan sonra dükkanlara dağılırdı. Bu yüzden sabahları oarasi çok kalabalık olurdu. Gappenin yanındaki **Polat Dayı**'nın zerzevat dükkanı ise biz çocukların geçim kaynağıydı. Payam, eski demir, ishal olma pahasına yediğimiz mişimişlerin çekirdek-

1-Kepen
2-Sıyrmak

3-Toprak damlarda toprağın sıkışmasını sağlamak için kullanılan taş silindir.
4-Yapraklı dallardan yapılan gölgelik, çadır
5-Belediye kantarı

lerini Polat Dayı'ya satar, kırık leblebi, leblebi şekeri ve çarşı ekmeği alırdık.

Çarşının gazete okuyan ve radyodan maç yayını dinleyen tek esnafı **Gazi Yusuf**'un bakkal dükkanında diğer bakkallarda bulunan hemen her şeyi bulmak mümkündü. Ama her dükkanın kendine göre iyi bir malı vardı. Mesela lokum veya sucuk alınacaksa **Hacı Ahmet Emmi**'nin dükkanından şaşmamak gerekirdi. Ya da kelik⁶ alınacaksa o zaman **amcamın** dükkanına gitmek gerekirdi.

Çarşı esnafı birbirine **komşu** diye hitap ederdi. Eğer, müşteri tarafından aranan şey o dükkanda yoksa en yakın komşuya gönderilirdi.

Dükkanının her tarafından ipler sarkan **Çulcu Hacı**, ağızındaki minik çivilerle ayakkabı yapan **Hacıağa**, koca koca tenekelerle soba borusu yapan **Şhali Usta**, Tahtalardan ince ince yongalar sıyran **Haşer Usta**, kırmızı, siyah bakır kapları ayna gibi parlatan kalaycı **Durdu Usta**, lastik ayakkabıların yırtık yerlerini kızgın demirle dağlayarak yapıştıran **Yuma**'nın dükkanları çarşıya ayrı bir canlılık verirdi.

Bakkallardaki lokum, şeker, leblebi bisküvi ve gofretleri düşündükçe, babamı, terzi dükkanını bakkal dükkanına çevirmesi için ikna etmeye çalışırdım. Ona, "**bu terzi dükkanında ne var ki, gel bir bakkal dükkanı aç, ben de galleye⁷ oturur sana yardım ederim, ayrıca bakkaldan aldığımız öte beri de bedevaya gelir**" derdim. Ama o, benim bu dahiyane fikrime gülüp geçirdi.

Yine böyle, babamı ikna etmeye çalıştığım bir gün babam, "**sen çok konuşun, artık çıraklık yapma vaktin geldi**" dediğinde, beşinci sınıfa geçmiştim.

Bizim terzi dükkanı çarşının ortasında,

7-Para kasası

6-Yazlık, plastik çocuk ayakkabısı

fırına yakındı. Bizim dükkanın yanında; sanki birini tutacakmış gibi elleri daima önde, iri cüsseli, gözleri görmeyen, **Kör Hacı**'nin dükkanı vardı. Kör Hacı, gazyağı, tuz, çocuklar için şeker ve şişirtme⁸ satardı. Bir iki yıl önce aydınlatma amacıyla kurulan jeneratör, onun gazyağı satışlarını iyice azaltmıştı fakat, jeneratörden verilen elektrik gece saat on iki de kesildiği için henüz gaz lambaları evlerdeki yerini koruyordu. Kör Hacı işlerini o kadar ustalıkla yapardı ki, bazıları, onun aslında kör olmadığını fakat kör numarası yaptığını sanırdı. Kör Hacı'nın bu azmi, "**ben bu işi yapmam, bu iş benim elimden gelmez**" diyen gençlere, "**bak Kör Hacı bu haliyle kimseye muhtaç olmadan...**" diye başlayan cümlelerle örnek gösterilirdi yetişkinlerce.

Kör Hacı'nın dükkanının yanında berber dükkanı vardı. Berberin çırağı **Mahmut**, Kör Hacı'nın en iyi yardımcılarından biriydi. Onun dükkanyla ilgilenir, suyunu getirir, müşterileri yoğun olduğu zamanlar ona yardım ederdi. Arkadaşımın adı Mahmut'tu ama, ele avuca sığmaz birisi olduğu için herkes ona **Yiğit** derdi. Yiğit olmadığı zaman Kör Hacı'ya biraz aşağıdaki **Davut Baba**'nın pınarından su getirirdim. Davut Baba kürtün dikerdi. Pınara gittiğim zaman oradaki at ve eşekleri seyrederdim. Ve onların yüzünde, bizim dükkana bayramlık diktirmeye gelen çocukların gözlerindeki sevinç benzer sevinç ışıklarını görürdüm. Davut Baba, pınarda burnunu yıkayanlara ve ağızını musluğa dayayıp su içenlere çok kızardı. Bu yüzden pınara bir kalaylı tas yaptırmıştı ama, yine de musluğa ağızını dayayıp su içenlere engel olamamıştı.

Çıraklığımın ilk yılında, iğne tutmayı ve düğme dikmesini öğrenmiştim. Hatta kömür ütüsünü yakabiliyor ve o kocaman ütüyü tek elimle kaldırıbiliyordum.

8-Balon

Novrat Kurgun
Şubat 2004 / Aralık

Yaz bitmiş okullar açılmıştı ama, işler çok olduğundan okul çıkışlarında yine de dükkana gidiyordum. Bir gün dükkanda çalışırken sınıf arkadaşlarımdan birisinin bana işaret ettiğini gördüm. Dükkanın yan tarafına geçtik. Elinde dolaşımdan kaldırmış, değeri olmayan 1957 tarihli bir, bir lira vardı. Bu paranın mevcut paralardan farkı ise, kenarındaki ince tırtıklıydı. Arkadaşım, bu parayı Kôr Hacı'ya bozdurmamı istiyordu. Ben:

-Yapamam. O bunun sahte olduğunu anlar ve bozamaz, hem sen neden bozdur muyor sun? Git sen bozdur, dedim.

Arkadaşım:

-Ya, biz geçen gün bir tane bozdurduk, "**bu sahte ama hadi siz çocuksunuz, ben şehirde bunu değiştiririm. Ama bir daha getirmeyin**" dedi. Şimdi birtane daha götürürsem ayıp olur. Bunu da sen bozdur, hem seni tanıyor; senin hatırına da bir tane bozar, deyince,

-Ver bakalım bir deneyim, dedim.

Kendimden emindim. Bu para geçmese bile Hacı Emmi beni kıracak değildi ya! Altı üstü bir lira para... Komşuluk hatırına bozar, diye düşündüm.

Arkadaşım dükkanın köşesinde beni beklerken ben, Hacı Emmi'nin dükkana girdim.

-Hacı Emmi şu paramı bozar mısın?

dedim.

Hacı Emmi parayı eline aldı, baş parmağı ile işaret parmağı arasında yokladıktan sonra;

-Sen terzi Ahmet'in oğlu musun? diye sordu.

-Evet, ben terzi Ahmet'in oğluyum, dedim. Ayağa kalktı ve yavaşça bileğimden yakaladı. Bileğimi o kadar sıkıyordu ki, kopacak sanıyordum.

Beni kolumdan çekerek bizim dükkana sürükledi. Babam arkası dönük, tezgahta ütü yapıyordu. Kapıdan içeri girince bileğimi bırakıp, "**Ahmet**" diye seslendi. Babam cevap verince, sese doğru

ilerleyerek elindeki parayı babama uzattı. Ben kapının önünde kalmıştım. İçerdeki herkes bizi izliyordu. Babam, "**ne parası bu?**" dedi. Kôr Hacı, "**senin oğlan bu parayla beni kandırmaya çalıştı**" der demez, babam, elindeki parayı vargücüyle ve öfkeyle bana doğru fırlattı. Paranın tırtıklı kenarı tam alüminortasına gelmişti ve alnım fena halde yanmıştı. Babamın üzerime doğru geldiğini görünce, kapıdan dışarı fırladım. Dükkanın yanından aşağı doğru inen yoldan koşmaya başladım. Arkadaşım çoktan toz olmuştu. **Nalbant Süleyman**'ın dükkânının önünden geçip mezbahamın önündeki ısırğanların üzerinden kavaklığa atlayarak, kimsenin görme-yeceği bir yerde çimlerin üzerine sırt üstü uzandım. Yaptığıma çok pişman olmuştum.

Akşam olmak üzereydi. Yuvalarına dönen kuşlar kulakları sağır eden ötüşle-riyle kavaklığı ana baba gününe çevirmiş-lerdi. Sanki benim oradan gitmemi istiyorlardı. Çekine çekine evin yolunu tuttum. Babam gelince uzun uzun nasihat etti ve bir daha böyle şeyler yapmamam gerektiğini anlattı. O günden sonra mecbur kalmadıkça dükkana gitmedim. Gittiğim zamanlarda ise kendimi Kôr Hacı'ya hissettirmemek için dükkandan uzak durmaya çalışıyor, o tarafa bile bakamı-yordum. Kendimi mahcup hissediyordum. Gidip özür dilemek, yaptığımdan pişman olduğumu söylemek istiyordum ama utan-cımdan bunu yapacak cesareti gösteremiyordum.

Bu sıkıntım uzun sürmedi. Bahar geldiğinde aşağı çarşıda yapımı süren iki katlı, kiremit çatılı yeni belediye binası hizmete girmiş. Yokarı Çarşı'daki gappen ve birkaç dükkân da aşağı taşınmıştı. Aşağı Çarşı'ya sürekli, betondan yeni dükkânlar yapılıyor ve Yokarı Çarşı yavaş yavaş aşağı taşı-nyordu. Bizim dükkân da bundan nasibini aldı ve babam da aşağı taşındı.

İlkbahar Pikniği

Değerli Tutlular,

Hemen hemen her ilkbaharda dzenlediğimiz pinik zamanı yine geldi. Derneğimiz bu yıl da bir piknik dzenliyor ve bütün hemşerilerimizi, dost ve tanıdıklarımızı güzel bir gün geçirmeye davet ediyor.

Uzun yaz tatilinden önce hemşerilerimizle, dost ve tanıdıklarımızla beraber olmak, yiyip içmek, söyleyip oynamak, geçmiş ve gelecek üstüne, İsviçre, Türkiye ve Tut üstüne sohbet etmek için fırsat bu fırsat!..

Adresi ve tarihi lütfen unutmayınız!

Adres: Gemeinschaftszentrum / Wipkingen / Zürich

Tarih: 06 Haziran 2004

Saat: 12.00 – 20.00

Tutlular Yardımlaşma Derneği Yönetim Kurulu

Artık Yokarı arşı'ya sadece ekmek almak için gidiyordum. Bir süre sonra fırın da kapanınca, Yokarı arşı iyice boşaldı. Ama, Kr Hacı'nın dükkanı orada kalmıştı.

Sanırım bir yıl sonraydı. Belediye otobüsünün **Ağbel**'de devrildiği haberi geldi bir gün. İki l varmış, birçok da yaralı. Bütün kasabayı yasa boğan bu olay beni de derinden etkilemişti. lenlerden birisinin Kr Hacı olduğunu öğrendiğimde ise, zntm bir kat daha artmıştı. Ona bir özür borcum vardı ve deyememiştim. İşte alnımdaki çizgileri ben o zaman fark etmiştim.

Yokarı arşı yine yerinde duruyor. Ama Şimdi arşı olarak değil, sadece anakçı yolu olarak.

O zamanlardan kalan dükkanlardan biri Polat Dayı'nın, biri de bizim dükkanın az aşağısındaki kalaycı. İkisi de yıkılıp yeniden yapılmış. Yol genişletilip asfalt ile kaplanmış.

Şimdi o yoldan geçtiğim zaman, asfaltın altında kalan ulcu, kalaycı, marangoz, sobacı, ayakkabıcı ve terzi dkkanlarından çarşıya yayılan aletlerin seslerini ve Tellal **Hacı Talaz**'ın kısık sesiyle avaz avaz bağırınığı duyarım.

Nevzat Kızgın

Şubat 2004 / Ankara

Yerel Seçimler Yapıldı Ama...

28 Mart 2004'te yapılan yerel seçimlerin üzerinden bir ay kadar bir zaman geçti. Seçimi kazananlar, **'mazbatalarını'** alarak belediye başkanı oldular, seçimi kaybedenler de eski konularında yaşamaya devam ediyorlar.

Yurdumuzda yapılan bu yerel seçimlerin bütünü ele alarak bir değerlendirme yapmak **Tut Pekmezi**'nin boyutlarını da, amacını da aşar. Kaldı ki bu konuda çeşitli gazete ve dergilerde, televizyonlarda neredeyse gereğinden de fazla değerlendirme yapılıyor. O yüzden konuyu **Tut** ile sınırlı tutup, kimi genel değerlendirmelerde bulunmak daha doğru olur.

Bilineceği gibi seçimlerin kabaca üç ana boyutundan söz edilebilir. Bunlardan birincisi **adaylar ve seçilenler**, ikincisi **seçenler ve genel olarak halk**, üçüncüsü de seçim, daha doğrusu **seçim sisteminin** kendisidir.

Seçim sisteminin bu yazının dışında tutmak gerekir. Zira o, geneli ilgilendiren siyasi bir konudur.

Tut'taki seçimlerin diğer iki tarafı olan **adaylar ve seçenler** konusuna gelince...

Adaylar ve Belediye Başkanı

Tut Belediye Başkanlığı için **CHP**'den **Mahmut Karakuş**, **AKP**'den **Mehmet Akat** ve **DYP**'den de **Mahmut Öncebe** yarıştı ve **CHP**'nin adayı **Mahmut Karakuş** yarışta ikinci kez kazanarak makamında kaldı.

Tut halkı, seçim sürecinde herhangi bir aşırı gerginlik ve olumsuzluk yaşamadı. Bu ortamın yaratılmasında, hem adayların hem de halkın sağduyulu davranmasının önemli katkısı olmuştur. **Tut**'un geçmişinde yaşananlar ve **Türkiye**'nin genelinde olup

bitenler göz önünde bulundurulursa, bu durumun önemi daha da iyi anlaşılır. O yüzden hem adayları ve seçimi kazanan **Mahmut Karakuş**'u, hem de bütün **Tut**luları kutlamak gerekir.

Anımsanacağı gibi bu üç aday, seçilirse ne yapacaklarını **Tut Pekmezi**'nin on sekizinci sayısında ana hatlarıyla açıklamışlardı. Hemen söylemek gerekir ki, her üç adayın söyledikleri de yabana atılır şeyler değildi. Herkes kendi cephesinden **Tut**'un ve **Tut**lunun gereksinmelerine değinmişti. Kimi söylemlerin yerine getirilebilirliğini ve gerçekçi olup olmadıklarını şimdi tartışmaya gerek yoktur. Artık seçimler bitti. Söz verme zamanı geçti; şimdi verilen sözleri yerine getirme ve hizmet etme zamanı başladı.

"Verilen sözleri yerine getirme ve hizmet zamanı" deyince, akıllara hemen seçilen belediye başkanı geliyor. Elbette birinci derecede akla gelmesi gereken o dur. O seçildikten sonra, herkesin belediye başkanı olmayı başarabilmesi, belediye hizmetlerinden herkesin yararlanmasını sağlayabilmesi, kendi verdiği sözleri unutmadan, seçilemeyen adayların verdikleri sözleri de göz önünde bulundurarak çeşitli plan ve projeler geliştirmeli ve uygulamalıdır. Muhalefetin ve halkın isteklerini göz ardı etmemelidir. Yapacaklarını, yaptıklarını ve yapamadıklarını halka anlatmalıdır. Halk bütün olup bitenleri bilmek ister, buna da yerden göğe kadar hakkı vardır.

Unutmamalı ki, iyi avcı her attığını vuran değil, neden vurmadığını bilen ve bu durumu düzeltmeye çalışan kimsedir. İkinci kez seçilen **Mahmut Karakuş** da, **Tut**'un ve halkın gereksinmelerini gidermek için sistemli bir çaba ve çalışma içine girmeli, yapılamayanların nedenlerini

halka anlatmalıdır. En azından halk bu çabayı görmeli ve, "Adam ne yapsın, çalışıyor ama olmuyor," veya "ancak bu kadarı oluyor" diyebilmelidir.

Peki, seçilemeyen adaylar ne yapmalı, tası tarağı toplayıp terk-i diyar edip, gelecek seçimleri mi beklemeliler? Elbette, ne yapacakları kendilerinin bileceği bir iştir. Ama doğrusu, seçmenlerinin ve hemşerilerinin içinde olmak ve onları temsilen, Belediye Başkanı'na öneri, eleştiri ve yardımda bulunmak olmalıdır. Yoksa, seçimlerden sonra seçmenleri yüz üstü bırakıp, dört sene sonra da gelip yeniden aday olmaya çalışmak, doğru bir davranış olmasa gerek.

Seçenler ve Halk

"İğneyi kendine, çuvaldızı başkasına batır" demişler. Her zaman başkasını eleştirmek, başkasının eksiklerini söylemek kolay bir yoldur. Ne var ki; kolay olan yol, her zaman doğru olan da değildir. O yüzden yöneticileri beğenmeyen, onlardan yakınmayı adet haline getirerek, "yapmıyor.. etmiyor.." diyenlerin, biraz da aynaya bakıp: "**Ben nasıl bir seçmenim, nasıl bir yurttaşım; hangi yükümlülük ve haklarım var; hangi yükümlülüğümü yerine getiriyorum, hangi haklarımı alıyorum**" demeleri gerekmez mi?

Her kadının her erkeğin, her gencin her yaşının ülkesi ve halkı konusunda çeşitli düşüncelere sahip olması ve kendi düşüncelerini temsil ettiğine inandığı bir partinin de içinde yer alması uygar bir tutumdur. Hatta koşullar değiştiğinde düşüncelerin, o arada partilerin de değişmesi anlayışla karşılanması gereken bir durumdur. Ama ne durumda, hangi koşul ve zamanda olursa olsun insanın durduğu bir yer, savunduğu bir düşünce olmalıdır. Peki, herkes bunu yapabiliyor mu? Ne yazık ki, hayır!.. İşin içine bilgisizlik, korku, hatır-gönül ilişkileri, çoğu zaman da kişisel çıkarlar

giriyor ve insanların kimliklerinde bir yozlaşma ve çürüme başlıyor. İnsanların siyasi duruşlarını belirleme konusunda hatır-gönül, korku ve bilgisizlik gibi etkenler giderek azalırken; kişisel çıkarları toplumsal çıkarların önünde tutmak daha da fazlaşıyor. Bu kişisel çıkarlar pastanın büyük olduğu büyük şehirlerde çok büyük boyutlarda, Pastanın küçük olduğu küçük yerleşim birimlerinde de küçük ve basit düzeyde kalıyor.

Her ne boyutta olursa olsun ve kim yaparsa yapsın, siyasi duruşu kişisel çıkarlar uğruna değiştirmek çirkin, yakışsız ve tortu haline gelmiş zararlı bir davranıştır. Bu gibi davranış sahipleri ayıplanmalı ve toplumdaki dışlanmalıdır.

Her seçimde birkaç kilo şeker ve yağ için oy vermek, "Kim oğluma ya da damadıma belediyede iş verirse oyum onun, Kim bakkala borcumu kapatırsa oyum onun, Kim evimin önüne asfalt dökerse oyum onun" demek, hatta, "Beş oyum var, değeri de şu kadar" deyip, adaylardan para almaya kalkışmak gibi davranışlar artık ne görülmemeli, ne de duyulmalıdır.

Adaylar ve dürüst seçmenler bu tür davranışları özendirerek davranışlardan uzak durmalı; herhangi bir çıkar karşılığında oy satmanın insan onuru ve şerefiyle bağdaşmayacağını anlatmalıdırlar.

Bu tutum, "İnsanlar ne yapsın; yoksulluğun gözü kör olsun!.." gibi, yoksulluk gerekçe gösterilerek de açıklanmamalıdır. Zira bu, onur ve şeref sahibi sayısız yoksul seçmeni görmezlikten gelmez.

Belediyenin eksik çalışmaları karşısında, "Ahaa aha, o sandık yine bir gün gelir" diyerek, yapılacak eleştiriyi yapmamak, söylenecek sözü açıkça, sahibine söylemek hem gereksiz dedikodulara sebep oluyor, hem de kimseye yarar sağlamıyor.

Daha bilinçli ve dürüst bir yurttaş olmak, daha düzenli ve daha çalışkan bir belediye kurmak çok mu zor?

Mehmet Karakuş

Güldüşün

Kim kimi, ne neyi severmiş?

Beyaz karayı, sinek yarayı, zengin parayı
Kus danyı, çiçek arıyı, davul zurnayı severmiş

Kasap danayı, öksüz anayı, yırtık yamayı
Hamam kurnayı, gelin kınayı, avcı vurnayı severmiş

Yemek tuzu, maymun muzı, kurt kuzuyu
Güzel nazı, asik sazı, cırcır böceği yazı severmiş

Ebe bebeği, kahve dibeği, sac böreği
Ana çocuğu, çoban gocuğu, yumurta sucuğu severmiş

Cöl yağmuru, çizme çamuru, oklava hamuru
Dünür dünürü, ateş kömürü, muhtar mühürü severmiş

Tembel yatmayı, geveze atmayı, pazarcı satmayı
Garip silayı, yiğit halayı, bakır kalayı severmiş

Sarhoş dostunu, ayı postunu, yaşlı bastonu
Asil soyunu, çoban koyunu, çocuk oyunu severmiş

Kilim keçeyi, kelime heceyi, baykuş geceyi
İlik düğmeyi, borçlu vadeyi, obur yemeyi severmiş

Kirli hamamı, baca dumanı, su samanı
Harman döveni, kuzu çimeni, pastırma çemeni
severmiş

Bekçi feneri, bel kemeri, at eyeri
Kan damarı, züğürt kumarı, azgın şamarı severmiş

Yardım edecek enayi

Manavın çırağı sırtındaki dolu küfesiyle, kan-ter
içinde, yokuş yukarı gidiyormuş. Yokuşun orta
yerlerinde, çocuğa acıyan bir kimse, küfeyi alarak
yokuşun başına çıkarmış ve çocuğa dönerek:
-Oğlum, demiş, sen ustana söylemedin mi, bu kadar
yükü taşıyamayacağını?

Çocuk:
-Söyledim, demiş.

Adam:
-Öyleyse neden verdi bunca yükü sırtına?

Çocuk:
- Ustam, "Yolda yardım edecek bir enayi bulunur" dedi.

Eşeğin sicili

Olay, Trakya taraflarında
küçük bir şehrin kenar
semtlerinde geçmiş...

Eşeğine binmiş giden yaşlı
bir amcayı durduran trafik
polisleri, onunla biraz
şakalaşmak, ona biraz takılmak
istemişler ve:

-Amca Bey, eşeğin emniyet
kolanını takmamış, onun için
ceza kesmek zorundayız,
demişler.

Yaşlı adam:
-Yalnız, cezayı eşeğe değil,
bana yazın!

Polisler:
- Neden, Amca Bey? Suçlu o,
senin ne suçun var, diye
gülüşürlerken, yaşlı adam şöyle
konuşmuş:

- Onu yakın zamanda polislik
imtihanına sokacağım, sakın
sicili bozulmasın!

İki Söz

- Dağ dağa kavuşmaz, adam
adama kavuşur.

- El eli yıkar, el de döner yüzü
yıkar.

Mehmet Yılmaz

Snack – Center Freihof

Zürcherstr.2
8903 Birmensdorf / ZH
076 564 42 40

Öffnungszeiten:
Mo, Di + Do 08:00 - 23:00 Uhr
Mi 08:00 - 22:00 Uhr
Fr + Sa 08:00 - 24:00 Uhr

Snack-Center
Freihof
Kulturzentrum

Zürcherstrasse 2
8903 Birmensdorf ZH

Mustafa Yogurtcu
076 / 564 42 40

Kebap ve Pizzasıyla hizmet vermekten gurur duyar

Mustafa YOĞURTÇU

Pizzeria & Bistro Zentrum Lieli

Pizza, kebab ve diğer yemek çeşitleriyle hizmet
vermekten gurur duyar

Öffnungszeiten:
Mo.- Sa: 10.00 - 22.00 Uhr
Mittwoch: 10.00 - 14.00 Uhr
Sonntag: geschlossen

Pizzeria Bistro
Zentrum Lieli

Mahmut Yogurtcu
Birmenstorferstr. 20
8966 Lieli
☎ 056 / 631 64 83
Natel: 076 / 420 11 33

Mahmut YOĞURTÇU
Birmenstorferstr. 20
8966 Lieli
056 631 64 83

GENERALI

Versicherungen-Assurances-Assicurazioni

- ⇒ Kredi (Privatkredit)
- ⇒ Emeklilik, Hayat Sigortası (3. Säule a/b)
- ⇒ Araba Sigortası (Autoversicherung)
- ⇒ Hastalık Sigortası (Krankenkasse)
- ⇒ Avukatlık Sigortası (Rechtsschutzversicherung)
- ⇒ Ev Sigortası (Hausrat- Haftpflichtversicherung)
- ⇒ İpotek İşlemleri (Hypothek / Finanzen)
- ⇒ İşyeri Sigortaları (Geschäftsversicherungen)

Profesyonel Çalışma Anlayışı İle Hizmet!

Erkan Yılmaz

Vorsorge- Finanzberater
Dipl. Fondsberater

Tel: 071 227 31 56

Fax: 071 227 231 10

Natel: 079 215 75 28

E- Mail: Erkan.Yilmaz@generali.ch